

έθιλάζετο ὑπὸ προσληφθείσης τροφῆς. Τοσοῦτο δὲ σφοδρὰ κατέλαβε τὴν Νίκαιαν φιλοστοργίαν πρὸς τὸ παιδίον, ἅμα τῷ θανάτῳ τῆς μητρὸς του, ὥστε δὲν ὑπέφερε τὸν ἀπ' αὐτοῦ χωρισμὸν οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν, καὶ ἐξηγειροῦτο, ἅμα δὲν ἔβλεπε τὸ παιδίον. Ἐδέησε λοιπὸν νὰ θέτῃ ἡ τροφὴ τὸ παιδίον, ἅμα τὸ ἐθίλαζε, μεταξὺ τῶν ποδῶν τοῦ θηρίου ἐν σκάφῃ· διότι, ἂν τοῦτο δὲν ἐγένετο, ἡ φιλόστοργος Νίκαια ἤρνεϊτο νὰ λάβῃ πᾶσαν τροφήν. Δι' ὅλης δὲ τῆς ἡμέρας τὸ φιλόστοργον ζῶον περιεποιεῖτο καὶ ἐπρόσεχε τὸ παιδίον, καὶ, λαμβάνουσα διὰ τῆς προβοσκίδος κκαλάμους ἢ ἄλλα παρακείμενα κλαδιά, ἀπεδίωκε δι' αὐτῶν τὰς μυίας ἀπὸ τοῦ παιδίου, ἐνῶ τοῦτο ἐκοιμᾶτο. Ὅσάκις δ' ἔκλειεν, ἐκίνει τὴν σκάφην διὰ τῆς προβοσκίδος καὶ τὸ ἀπεκοιμίζεν. Αὐτὰ δὲ ταῦτα ἐποίει καὶ ὁ ἀρσενικός ἐλέφας.

Ὁ κ. Σλήμαν ἐν ἡλικίᾳ ἑπτὰ ἐτῶν ὄνειροπολῶν ἀνασκαστὴς τῆς Τροίας.

Ὁ κ. Σλήμαν, ἐν συμποσίῳ δοθέντι εἰς τιμὴν αὐτοῦ ἐν Ἀγγλίᾳ, ἀπήντησεν εἰς τὴν γενομένην πρόποσιν ἀρηγησάμενος διὰ θραχέων τὴν ἱστορίαν τοῦ βίου του. «Διαρκεῖς ἐντυπώσεις, εἶπεν, εἶναι αἱ πρώται, ἃς λαμβάνει ὁ ἄνθρωπος, εἰς ἔτι ὧν ὁ πέλευς καὶ τὸ λίστριον, δι' ὧν ἀνεσκαψὰ Τροίαν καὶ Μυκήνας, ἐνετυπώθησαν εἰς τὴν φαντασίαν μου ἐν τῇ πενιχρᾷ κώμῃ, ἔνθα πρῶτον εἶδον τὸ φῶς. Ὑπῆρχεν ἐκεῖ μεσαιωνικὸν φρούριον, πολλὰς ἔχον διόδους μεταξὺ τῶν τευχῶν καὶ ὑπογείους· πλησίον δὲ κοιμητήριον, ὅπου ἐδεικνύετο τάφος κακούργου. Τοῦτου ὁ ποῦς, κατὰ τὴν παράδοσιν, εἶχε προκύψει ἐκ τοῦ τάφου, ἀπεκόπη ὑπὸ τοῦ νεωκόρου διὰ μαχαίρας, ἐχρησίμευε δὲ εἰς ἀποκοπὴν ἀπίων. Ἦτο δὲ καὶ λόφος περικυκλούμενος ὑπὸ τάφου καὶ περιέχων κοιτίδα χρυσοῦν. Πολλάκις παρεκάλισα τὸν πατέρα μου νὰ ποιήσωμεν ἀνασκαφὰς πρὸς ἀνεύρεσιν αὐτῆς. Ὅπισθεν πάλιν τοῦ κηπαρίου ἡμῶν ἦτο λίμνη περιέχουσα σκευὸς ἀργυροῦν. Ὁ πατὴρ μου ἠγνόει τὴν ἐλληνικὴν, ἔχαιρεν ὅμως ἀναγινώσκων τὴν μετάφρασιν τοῦ Φοσίου· καὶ ἡ ἐμὴ δὲ καρδία ἐπάλλετο ὁσάκις ἤκουον τὰ κατορθώματα τοῦ Ἀχιλλέως, τοῦ Πατρόκλου καὶ τοῦ Ἐκτορος, ἐλυπούμην δὲ ὅτι οὐδὲν ὑπῆρχεν ἔχους Τροίας. Ἐπταετῆς ὢν, ἔλαβον τῇ παραμονῇ τῶν Χριστουγέννων δῶρον παγκόσμιον ἱστορίαν μετ' εἰκονογραφίῶν τῆς πυρπολουμένης Τροίας. Ἐγὼ ὑπόπτεισα ὅτι ἡ Τροία ἔκειτο ὑπὸ τὴν τέφραν καὶ τὴν κόνιν τῶν ἐκατονταετηρίδων, ὃ δὲ πατὴρ ἔσκωψέ με. Τηλικούτων δὲ εἶχον ἐνθουσιασμὸν, ὥστε δεκκετῆς ὢν προσήνεγκα τῷ πατρί μου δῶρον τὴν ἱστορίαν τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου ἢν συνέταξα ἐν βαρβαρίζουσῃ λατινικῇ διαλέκτῳ. Κατὰ τὸ 13 ἔτος τῆς ἡλικίας μου, εἰς ἐσχάτην περιελθὼν

πενίαν ὁ πατὴρ μου ἐξήγαγέ με τῆς σχολῆς καὶ παρέδωκέ με εἰς παντοπώλην· ἐπώλουν δὲ ὁ πτωχὸς ἀφύας καὶ θούτυρον ἐπὶ ἐξαετίαν, ἀλλὰ πάντοτε ὑπὲρ τῆς Τροίας ἐνθουσιῶν. Τῷ 1837 ἦλθεν εἰς τὸ ἐργαστήριον ὑπηρέτης μυλωθροῦ καὶ ἀπήγγειλεν ἐκατοντάδα στίχων τῆς Ἰλιάδος καὶ τῆς Ὀδυσσεΐας· ἦτο υἱὸς ἱερέως διαμαρτυρομένου, καὶ εἶχεν ἐξορισθῆ τοῦ γυμνασίου ὡς ἀπαξ μεθυσθεὶς, πρὸς τιμωρίαν δὲ τὸν παρέδωκεν ὁ πατὴρ τῷ μυλωθρῷ. Πικρὰ δάκρυα ἔκλαυσεν ὅτι δὲν ἤμην ἐγὼ υἱὸς τοῦ ἱερέως ἵνα μάθω τὴν ἐλληνικὴν. Τελευταίον ἤρξατο βραθυμῶς προσμειδιδῶσά μοι ἡ τύχη καὶ κατῴρωσά εἴ τι κατῴρωσά.»

Χῶρος καὶ ἄνθρωποι ἐν ταῖς Ἑλληνικαῖς φυλακαῖς.

Ἐκ τῆς «Ἐφημερίδος τῶν φυλακῶν» σταχυολογῶ τὰς ἐπομένους πληροφορίας: Ἡ ὅλη χωρητικότητα τῶν ποινικῶν καὶ ἀνακριτικῶν τῆς Ἑλλάδος φυλακῶν ἀναριθμᾶται εἰς 4,402 τετραγ. μέτρα, ἐντὸς τῶν ὁποίων κατὰ τὰ τέλη τῆς πρώτης τριμηνίας τοῦ 1877 ἔζων 4,136 ἄνθρωποι, κατὰδικοὶ καὶ ὑπόδιοκοι. Δύναται ἕκαστος νὰ κρίνῃ, μετὰ προηγουμένην ἀφαίρεσιν ἰδικαιτέρων τῆς φυλακῆς τόπων, τί ὑπολείπεται διὰ τὴν ἀτομικὴν τοῦ ἀνθρώπου ζῶην. Οὐδὲ ἐνὸς μέτρου γῆν παρέχει ἡ Ἑλληνικὴ φυλακὴ εἰς τὸν δυστυχῆ κάτοικον αὐτῆς. Ὁ ἀνωτέρω ἀριθμὸς τῶν ἐν ταῖς φυλακαῖς κρατούμενων (4,136) ἀποτελεῖ τὸ 352^{ον} τοῦ ὅλου ἐλληνικοῦ πληθυσμοῦ (1,457,894, κατὰ τὴν ἀπογραφὴν τοῦ 1870). Ἡ ἀναλογία αὕτη φυσικῶς ἐκπίπτει, λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν μόνου τοῦ ἀριθμοῦ τῶν καταδικῶν (3,351), διότι ἐκ τοῦ αὐτοῦ πληθυσμοῦ ἀποτελοῦσιν οἱ τοὶ 435^{οι}. Ἐκ τῶν καταδικῶν 53 εἶνε καταδικασμένοι εἰς θάνατον, 461 εἰς ἰσοβία δεσμῶν, 4,047 εἰς πρόσκαιρα δεσμῶν (ἀπὸ 10-20 ἐτῶν), 4,198 εἰς εἰρκτὴν (5-10 ἐτῶν) καὶ οἱ λοιποὶ εἰς φυλάκισιν μικροτέρων.

Τὸ μεγαλύτερον πιλοποιεῖον τοῦ κόσμου.

Τὸ μεγαλύτερον πιλοποιεῖον τοῦ κόσμου εἶνε τὸ τοῦ Μπρούκλιν, προαστείου τῆς Νέας Ὑόρκης, ἐν ταῖς Ἡνωμ. Πολιτεῖαις τῆς Ἀμερικῆς. Ἐν τῷ μεγάλῳ τοῦτῳ καταστήματι ἐργάζονται 1000 ἄνθρωποι, κατασκευάζονται δὲ καθ' ἑκάστην 450 δωδεκάδες πύλων· κατασκευάζονται δ' ἐπίσης 80,000 ξύλινα καὶ 100,000 χάρτινα κιβώτια, χρησιμεύοντα ὡς περικαλύμματα τῶν πύλων.

Εἰς ἈΝΑΓΝΩΣΤΗΣ.

Ἀπὸ τοῦ ἔτους 1833-1875 προῆλθε καθαρὸν ἔσοδον ἐκ τῆς ὑπηρεσίας τῶν Ἑλλ. Ταχυδρομείων δρ. 1,172,452.